

האם מתנכלת המישטרה לזמר הכושי רוי יאנג

רק בגלל אהבתו ללאה כהן הצברית?

אהבה בשחור לבן

את רוי מאשימים בתקיפת שוטרים. מה הם רצו שהוא יעשה, שיתן להם לחבוס בו על לא עוול בכפו ויגיד תודה רבה? הם ממש הרסו את הדירה ושברו את הדלת לחדרו של פרנק.

„הוא יותר

ישראלי ממני”

את הזמר הכושי רוי יאנג הכרתי לפני כחמש שנים. אני עצמי ילידת קיבוץ גבעתיים, וחונכתי בקיבוץ משאבישדה, הורי גרושים, ואני חייתי את חיית שלי מגיל חמש-עשרה, ולבד. מאוחר יותר, כשהייתי בת 17, התגוררתי בדירה אחת עם רוי. הוא גר עם התברה שלו, ואני גרתי עם חבר שלי. מההתחלה פרחו בינינו יחסים ידידותיים עמוקים, אבל קשה לי להגיד שזו הייתה אהבה. רוי, ששמו האמיתי הוא ויגסטון פרנסיס, נולד בג'מייקה, אך גדל בלונדון.

לארץ הגיע עליפי הומנתם של האמרגנים סוכר-טלית, שהביאו אותו למסע-הופעות ביחד עם להקת הקווקזיט, שהוא עמד בראשה. רוי ראה כי טוב, וגשאר. הוא נמצא פה כבר למעלה מחמש שנים, הוא אהב את הארץ יותר ממני, מדבר עברית, מופיע בפני הצבא בהתנדבות, חוגג את החגים הלאומיים, ממש כמו אזרח ישראלי. אני זו שמנסה להשפיע עליו כל הזמן לעזוב את המדינה, לנסוע למקום אחר, אבל הוא בשלו. הוא מרגיש בארץ כמו בבית.

כשחזרנו מלונדון והגענו ללוד, לפני כחצי שנה, הוא התרגש כמו ילד. כל הטיסה לא הפסיק לתאר באוזני את הרחובות תל-אביב, את חוף הים, וכעת הם רוצים לגרש אותו, אחרי שהוא בנה פה קאריירה וחיים. למה? בגלל שהוא כושי.

אחרי שעצרו אותנו והזכילו אותנו לנפה הצפונית, הכניסו אותי לאחד החדרים, היתה שם קבוצה של שוטר רים שחשבה שאני אנגלית. הם לא היו מסוגלים להעלות בדעתם שבחורה ישראלית, יהודיה, תישן עם כושי במי

לאה כהן ורוי יאנג

מי שחיה עם כושי היא זונה?

רתחתי מזעם. שאלתי אותה איך היא מעזה לדבר כך, אז היא השיבה לי בנעימה עמוקה של ציפורניה הארוכות בורועי. עד היום יש לי סימנים.

כשהביאו אותי לבית-המישפט, הייתי בהלם. לא די שהמישטרה לא מצאה אצלנו בדירה שום דבר, הרי החי זיקו אותי באבוכיביר ארבעים-ושמונה שעות לפני שראיתי שופט.

„יכולתי למות

בכלא”

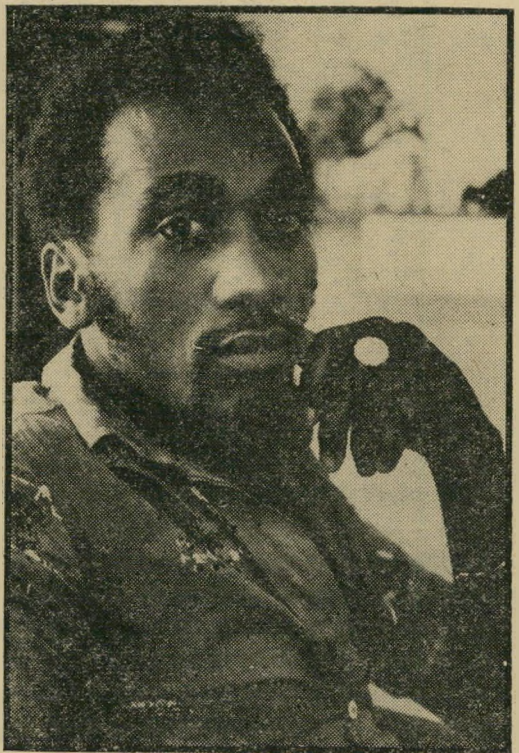
מישטרה נתנה לנו עורך-דין בשם אברהם קלי מנוביץ. איך הוא יכול להגן עלי אם הוא לא מכיר אותי בכלל?

הוא אמר לי: „לאה, את מאה אחוז בחוץ” הייתי חייבת להיות בחוץ, כדי לדאוג לרוי ולפרנק. פתאום השופט אומר לי „שיבעה ימים” עולמי חשך עלי, לא הבנתי מה קורה. שרון קשת, הבת של העיתונאית סילבי קשת, ישבה איתי בתא. אצלה בבית מצאו חומר מרישע ממש, האשימו אותה בסחר-מים והיא שוחררה כעבור 24 שעות. ואילו אני, שבקושי מצאו בביתי פירוט רים שחורים שגם הם לא הוכחו כסם, מקבלת שיבי עה ימים!

כשהחזירו אותנו במכונית של המישטרה וסגרו אחרי את הדלת, ישבו במכונית שני שוטרים משני הצדדים. את רוי לקחו יחד איתי. הייתי בפני התמוטטות-עצבים, לא זיהיתי אנשים, ממש נכנסתי להלם. נכנסתי לרכב, השוטר אמר לי „תשבי” ולא היה איפה. אמרתי לו: „תסלח לי, איפה אתה רוצה שאני אשב?” ממש התר ייחסו אלי לא יפה. ראו שאני נמצאת עם כושי, אז התייחסו אלי כמו אל כלבה.

התפרצתי ואמרתי: „לא די שקיבלתי שיבעה ימים סתם? מה אתם עושים לאנשים, מה זה פה, רוסיה?” רוי נבהל. הוא ניגש ואמר לי: „תחזיקי מעמד למעני, אני מצטער. אני מוכן לקבל את שיבעת הימים שלך.” הכניסו אותי למעצר כמו שאני. לא נתנו לי לא סכון, לא בנדים, לא צילצלו להורי, לא הודיעו לאף אחד — לא המישטרה ולא עורך-הדין. כשנכנסתי לבית המעצר, הייתי לבושה בחולצה ובמכנסיים. אשה חייבת לשמור על ההיגיינה שלה. הם לא דאגו לי למסרק או למיברשת-שיניים. היה לי מזל שאיתי בחדר ישבה אשה שהיתה כמו האמא שלי. אלמלא היא הייתי מתאבדת. הייתי כל-כך אפאטית, ששבתתי רעב. היא ממש בכתה כשצמתי, התחננה אלי שאוכל. חמישה ימים צמתי. הם חייבים לדווח על דבר כזה למפקד בית-המעצר, אבל לאף אחד לא היה איכפת. יומיים מתוך השלושה גם לא שתיתי כלום. התחלתי להתייבש ונכנסתי להלם. שכבתי במיטה ובכיתי.

הורי למדו מהעיתון על המעצר שלי. אמי נכנסה לפאניקה, כי ידיעות אחרונות עשה מזה ממתק. איך הם העזו לכתוב שאני חיה עם שני כושים? הם ניסו לצריר אותי כאילו שאני זונה. בסך-הכל אני חיה עם רוי, שאותו אני אהבת בכל לייבי ובכל נשמת, ואני עומדת להיות אשתו ואם-ילדיו, ואילו פרנק, שלומד עבר רית באולפן, רק מחלק איתנו את הדירה. אילו הייתי חיה עם בחור לבן ומחלקת את הדירה עם לבן אחר, אף אחד לא היה מתרגש. אבל עם כושי אני חייבת להיות זונה?! מה קורה לאנשים? מאיפה הגיעונו הנו בארץ, שרוב תושביה היהודיים ברחו מגיעונו ומאנטי-שמיות באירופה? אמרתי שמי שחיה עם כושי היא זונה? אמרתי שמי שחיה עם כושי היא זונה? אמרתי שמי שחיה עם כושי היא זונה?

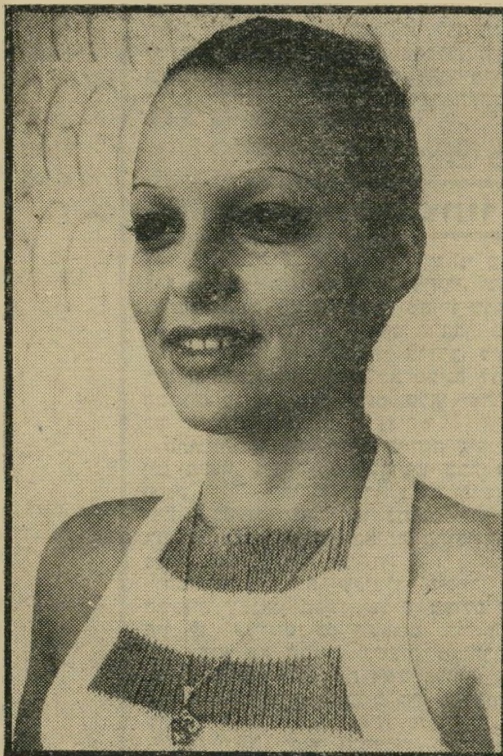
תלמיד-אודפן פרנק בראון

הדיד אמר: „רק האיטיות חשובה!”

טה אחת. השוטרים האלה דיברו בינם לבין עצמם, ואחד אמר: „בשביל מה לנו את הכושים האלה בארץ? לא מספיק יש לנו בעיות עם מחבלים?”

איך בכלל אפשר להשוות בין כושי למחבל? כאילו שכושי הוא דבר פסול מראש. מילת גנאי. אם הם היו מכירים את רוי, והיו יודעים איזה בן-אדם נפלא הוא, הם לא היו מעזים לדבר עליו כך.

השוטרת שעצרה אותי התנהגה אל רוי מאוד לא יפה. אמרתי לה: „למה את מתייחסת אליו כך, מה הוא עשה לך? את יודעת, שהוא יותר ישראלי ממך. את יודעת שהוא סיכון את נפשו והופיע במילחמת יום-הכיפורים בפני יחידות מרוחקות של הצבא?” היא הביטה ברוי, ואמרה לו: „אם הופעת בפני יחידות בצבא, חבל שלא נהרגת. האח שלי איבד את שתי אוזניו במילחמה. היית יכול להיות כפרה בשבילו.”

דוגמנית לאה כהן

ההורים אמרו: „הצבע אינו קובע!”

לפני כשלושה שבועות עצרה המישטרה ברחוב פינסקר בתל-אביב צעירה לבנה ושני בחורים כושי. העיתונות, שדיווחה על המעצר, הפכה אותו לסיפור סיקסטי. לאה כהן בת 20, דוגמנית-לשעבר וחברתו של אחד הצעירים הכושים, מספרת את סיפור אהבתה: השעה היתה 9.30 בבוקר. דפיקות חזקות וצילצור לים בדלת העירו אותנו. רוי ניגש לדלת. הוא הציץ בחורי-המנעול וראה בחורה. בלי לחשוב הרבה הוא פתח לה את הדלת, כי חשב שהיא אחת החתיכות של פרנק. הוא לא הספיק להגיד ג'ק, ואל החדר התפרצו צו ארבעה אנשים מוויינים לבושי אורחית, ובחורה אחת. הם לא הראו צורח-פוש, ומייד נכנסו לחדר-השינה. אני הייתי חציישנה, ולא הבנתי מה העניינים. הם הררי ביצו לרוי מכות-רצח. הם ניראו לי כמו אנשי העולם התחתון. צעקתי „תעזבו אותנו!” ואחד מהם צעק אלי חזרה: „תשבי בצד, זה לא עניינך! אם לא תשתקי, גם את תקבי לי מכות!”

בחדר השני ישן פרנק בראון, המחלק איתנו את הדירה בת שני החדרים שברחוב פינסקר, בה אני מתגוררת עם רוי מזה חצי שנה, ורוי עצמו גר בה כבר שנתיים. פרצתי אל החדר. פרנק היה במיטה. מולו יש בה הבחורה השוטרת. אמרתי לו: „פרנק, תעשה משהו, הם הורגים את רוי!” מה הוא יכול היה לעשות? העיקר שבעיתון ידיעות אחרונות היה כתוב שהוא חלץ את נעליו. מה הם רצו, שהוא יישן בנעליים? כעת מאשיים מים אותו בהעלבת שוטרת.